

τὸ ἴδιον καὶ ὀλίγον, καὶ χωρὶς ἐκείνου καὶ  
 τῆς ἀριθμοῦ καὶ τὸ μέτρον καὶ τὸ βρα-  
 χύτην καὶ ὀλίγον, καὶ ὀπίσθιον ἐκείνου καὶ πλατὺ καὶ  
 στενόν. εἰ δὲ δὴ καὶ ἐστὶ τι πλείονος, ὅν τι μὲν αἰεὶ  
 ὀλίγον, ὅς ἢ δύναται εἶναι γὰρ πολὺ, τὸ ἐν ἀπὸ ὀλίγον  
 εἶναι καὶ πολὺ ἀπλῶς εἶναι, ὅς ἢ δεκάς πολὺ καὶ  
 εἰ ταύτης μὴ ἐστὶ πλείον ἢ τὰ μέρη, πῶς  
 οὐδὲν ἐστὶν ὅτι ἐξ ὀλίγου καὶ πολλοῦ ὁ ἀρι-  
 θμὸς ἢ γὰρ ἀμφω ἐστὶν κειρηνοῦσθαι, ἢ μι-  
 δέτερον· νῦν δὲ ἕτερον μόνον κειρηνοῦσθαι.

Κεφάλαιον β.

**Α** Πλῶς ἡ δὲ σκοπεῖται, ἀφ' ἑστὶ δύνατον  
 τὰ αἰτία ἐκ σφαιρίων συγκειμένων ὕλην  
 γὰρ ἔχει. συνίστανται γὰρ πᾶσι τὸ ἐκ σφαιρίων. εἰ  
 τοίνυν αἰτία ἐκ οὐ ὄντων (εἰ καὶ αἰεὶ ἐστὶ, καὶ εἰ  
 ἐξήντη) ἐκ τούτου γίγνεται ἡ γένεσις ἡ πᾶσι ἐκ  
 τῶν δυνάμεων ὄντων πᾶσι τῶν γένεσις (ὡς γὰρ ἀπὸ ἐξήντη-  
 το ἐκ τῶν ἀδωμάτων, καὶ δὲ τῶν) τὸ ἴδιον τῶν ἐν-  
 δέχεται καὶ ἐνεργεῖται καὶ μὴ, εἰ καὶ ὅτι μέγιστος  
 αἰεὶ ἐστὶν ὁ ἀριθμὸς, ἢ ὅποιον ἄλλο ὕλην ἔχον,  
 ἐνδέχεται ἀπὸ μὴ εἶναι, ὡς περὶ καὶ τὸ μέγα ἡμέραν  
 ἔχον, καὶ τὸ ὅποσάου ἔτι. εἰ δὲ ἔτι, καὶ πο-  
 σάου γένεσις οὐ μὴ ὄντος πέρας. ἐκ ἀπὸ τῶν  
 εἶναι αἰτία, εἰσὶν μὴ αἰτίων τὸ ἐνδεχόμενον μὴ  
 εἶναι, καὶ ἀπὸ ἐν αἰτίων λόγους συνίστανται ποσά-  
 ρηματα δὲ ὡς. εἰ δὲ ὄντι τὸ λεγόμενον νῦν α-  
 ληθές καὶ ὄντος, ὅτι ἐδεμία ὄντων αἰτίων ἐστὶ,  
 ἐὰν μὴ ἢ ἐνεργεία, τὰ ἢ σφαιρίων ὕλην τὴν ἐστὶν,  
 οὐδεμίαν ἀπὸ εἶναι αἰτίων οὐσίας σφαιρίων ἐξ ὧν  
 ὄντων ἐνυπαρχόντων. εἰσὶ δὲ πέντε, εἰ δὲ δύναται μὲν  
 αἰεὶ ὄντων ποιοῦσι τὸ μὲν πᾶσι ἐνὸς σφαιρίων, τὸ δὲ  
 αἰεὶ ὄντων διαχερμαίνονται διὰ τὸς, διὰ τὰ συμ-  
 βαινόντα ἀδωμάτων ὅτι ποσάου μόνον ἀφῆ-  
 ρηται ὅτι διαχερμαίνονται, ὅσα δὲ τὸ ποιεῖν τὸ αἰ-  
 σον καὶ τὸ ποσάου τι σφαιρίων, αἰαυρήματα συμ-  
 βαινόντων τῶν λέγουσιν. ὅσα δὲ χωρὶς ταύτης  
 τὴν δέξιν, ταῦτα καὶ αἰεὶ ὄντων ἐπαρῆν αἰαυρήτων,  
 ἐὰν τὴν εἰδητὸν ἀριθμὸν ἐξ αὐτῆς ποιοῦσθαι,  
 ἐὰν τὴν μαθηματικὴν. πολλὰ μὲν οὐδὲ τὰ  
 εἴδη τῶν ὅτι ταύτης τὰς ἀφῆρας ἐνδεχόμενης,  
 μέγιστος δὲ τὸ ὁποῖον ἀφῆρα καὶ ἐδεξί. γὰρ  
 αὐτοῖς πᾶσι ἔσεσθαι ἐν τὰ ὄντα, αὐτὸ τὸ ὄν εἰ  
 μὴ περὶ λύσει, καὶ ὁμοίως βαλεῖται τῶν Παρμε-  
 νίδου λόγῳ. οὐ γὰρ μῆποτε πᾶσι οὐδεμίαν εἶναι  
 μὴ ὄντων. Ἀλλὰ ἀπὸ τῶν εἶναι τὸ μὴ ὄν δὲ ἐ-  
 ξᾶν ὅτι ὄντων. οὕτω γὰρ ἐκ τῶν ὄντων καὶ ἄλ-  
 λου πέντε, τὰ ὄντα ἔσεσθαι, εἰ πολλὰ ὄντων

Multum verò, & paucum, seorsum, & si-  
 mul, prædicatur de numero, ac longum,  
 & breue, de linea, planumque latum &  
 strictum est. Quòd si qua multitudo est,  
 cuius semper iptum paucum fit, vt duali-  
 tas, (nam si eius multum sit, vnum profes-  
 ctò paucum erit) & si multum simpliciter,  
 nimirum erit veloci denarius multum, &  
 (si hoc pacto non est) plus quam dena  
 millia. Quo igitur modo ita ex paucis, mul-  
 tique numerus erit aut enim aambo præ-  
 dicari oportebat, aut neutrum: nec verò  
 alterum tantum prædicatur.

CAPVT II.

**C** Onsiderandum autem est simplici-  
 ter, vtrum possibile sit, æterna ex ele-  
 mentis componi: materiam nanque habebunt.  
 Omne nanque, quod ex elementis est, compositum est. Si itaque necesse  
 sit, ex quo quid est (siue semper sit, siue factum sit) ex eo fieri, omne verò fiat ex eo,  
 quod potentia est id, quod fit, (nec enim ex impossibili factum fuisset, nec esset)  
 quod verò possibile est, contingit vt & quis agat, & non, numerum quoque, (& si  
 quam maximè semper sit) aut quodcun- que aliud materiam habens, contingat  
 profectò non esse: haud secus & quod vnum diem habet, & quod annos quocun- que: si verò sic, & tempus cum tantum sit,  
 vt cuius non est terminus, non erunt ergo æterna. Siquidem quod contingit non  
 esse, non est æternum, quemadmodum in aliis tractatum est. Quòd si verum vniuer-  
 saliter est, quod nunc dicitur, nullam substantiam æternam esse, si non sit actu, ele-  
 menta verò materia substantiæ sint, nullius profectò æternæ substantiæ elemen-  
 ta erunt, ex quibus inexistentibus fit. Sunt autem quidam, qui dualitatem quidem  
 in determinatam vnà cum vnò faciunt ele-  
 mentum: inæquale verò haud ab re sper-  
 nunt, propter impossibilia, quæ accidunt,  
 à quibus tot solum de difficultatibus ad-  
 demptæ sunt, quocunque necesse est illis  
 accidere, qui inæquale, & ad aliquid fa-  
 ciunt elementum. Quocunq; verò præter  
 hanc opinionem sunt, has illis quoque neces-  
 se est accidere, siue idealè numerum, siue  
 mathematicum ex eis faciant. Multæ igitur  
 causæ sunt, quæ in has causas lapsæ  
 sunt: maximè verò ea, quæ ob antiquitatè  
 dubitatio est. Videbatur namque eis omnia  
 entia fore vnū, scilicet ipsum ens: nisi quis  
 soluat, cõsentaneè etiã Parmenidis ratio-  
 ni incedat oportet: nõquã enim hoc, vllò  
 modo, esse nõ ens. Verum necesse esse ostẽ-  
 dere, quòd nõ ens sit. Hoc nanq; modo ex  
 ente, & alioque alia entia fore, si multa sunt: